

Sygn. akt I C 464/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Chłopecka

Protokolant: st. sekretarz sądowy Paulina Bondel

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W., P. B.

o zapłatę

I. powództwo oddała w całości,

II. ustala, że koszty postępowania powód M. M. (1) ponosi w całości, z tym, że ich rozliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt: IC 464/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 maja 2017 roku skierowanym przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. i P. B. powód M. M. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanych P. B. i Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 142.406,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa prawnego wg norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż powód zawarł z adwokatem P. B. umowę, na podstawie której pozwany miał świadczyć na rzecz powoda pomoc prawną w zakresie reprezentacji powoda w procesie z powództwa K. J., toczącego się przez Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt IV C 340/10. Zdaniem powoda pozwany P. B. nienależycie prowadził tę sprawę i zarzucił mu, iż w przedmiotowym postępowaniu nie poinformował go o konieczności uiszczenia opłaty od apelacji, przez co apelacja została odrzucona i nie poinformował go o uprawomocnieniu się orzeczenia przez co naraził go na konieczność poniesienia kosztów postępowania egzekucyjnego. Powód zarzucił pozwanemu P. B., że pozbawił go możliwości ze skorzystania z kontroli instancyjnej wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny w sprawie IVC 340/10 /pозew k. 2-7v./.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 6 grudnia 2017 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego (...) S.A. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. Pozwany zakwestionował zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości. Ponadto pozwany zaprzeczył wszystkim twierdzeniom powoda wskazanymi w pozwie, których wyraźnie nie przyznał, a szczególności jakoby następstwem nienależytego wykonania umowy o świadczenie usług prawnych przez adwokata P. B. pozostawało powstanie rzekomej szkody w mieniu powoda. Pozwany podniósł zarzut braku odpowiedzialności w reżimie odpowiedzialności, kontraktowej,

zarzut braku przesłanki zaistnienia szkody, zarzut braku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez adwokata oraz brak uzasadnienia dla dochodzonej pozwem kwoty /odpowiedź na pozew k. 136-142/.

Na rozprawie w dniu 20 listopada 2018 roku pozwany P. B. przychylił się do stanowiska pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. i wniósł o oddalenie powództwa /protokół rozprawy k. 180-180v./.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie /protokół rozprawy k. 205-205v./.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwem z dnia 5 marca 2010 r. (data prezentaty) powódka K. J. wniosła do Sądu Okręgowego w Warszawie o nakazanie pozwanemu M. M. (1) usunięcia skutków naruszenia jej dóbr osobistych w postaci nietykalności mieszkania, prawa do prywatności, dobrego imienia, wolności i swobody, poprzez zobowiązanie go do wysłania powódce listem poleconym, na adres jej zamieszkania: (...)-(...) W., ul. (...) oświadczenia następującej treści: „Ja, niżej podpisany, M. M. (1) oświadczam, iż w przyszłości nigdy więcej nie będę podejmował bezprawnych działań naruszających dobra osobiste K. J., a w szczególności prawa do nietykalności mieszkania, prawa do prywatności, wolności i swobody oraz jej dobrego imienia, zaś za bezprawne działania podejmowane przeze mnie w okresie grudzień 2009 roku i styczeń 2010 roku, a naruszające dobra osobiste K. J., przepraszam. M. M. (1)” w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia. Powódka wniosła również o nakazanie pozwanemu zaniechania dalszego naruszania jej dóbr osobistych, zasądzenie od pozwanego na rzecz Fundacji im. J. J. kwoty 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki, tytułem odszkodowania, kwoty 47.878,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych. Sprawa ta została zarejestrowana w IV Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w Warszawie pod sygnaturą IVC 340/10 /**dowód:** odpis wyroku z uzasadnieniem k. 21-27v./.

M. M. (1) otrzymawszy odpis pozwu w sprawie IVC 340/10 w dniu 24 lutego 2011 roku udzieli adwokatowi P. B. pełnomocnictwa do występowania w jego imieniu wobec K. J. w sprawie o naruszenie dóbr osobistych, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie, IV Wydział Cywilny, pod sygnaturą IVC 340/10. Pełnomocnictwo to w szczególności obejmowało reprezentowanie mocodawcy w postępowaniach przed wszelkimi sądami, organami, administracji publicznej oraz w relacjach z osobami fizycznymi i prawnymi, w tym podczas wszelkich czynności przedprocesowych, włączając w to dokonywanie wezwań i negocjacji, podejmowanie wszelkich łączących się ze sprawą cywilną czynności procesowych, wniesienie powództwa wzajemnego o ochronę dóbr osobistych, wnoszenie wszelkiego rodzaju środków odwoławczych w postępowaniu cywilnym, w tym kasacji lub skargi kasacyjnej, podejmowanie wszelkich czynności dotyczących zabezpieczenia oraz egzekucji roszczeń i wyroków, udzielanie dalszego pełnomocnictwa, zawarcie ugody, zrzeczenie się roszczenia, uznanie powództwa oraz cofnięcie pozwu, odbiór kosztów procesu od strony przeciwnej /**dowód:** pełnomocnictwo k. 11/.

Toczący się proces zakończył się wydaniem w dniu 4 lutego 2014 roku przez Sąd Okręgowy w Warszawie, IV Wydział Cywilny w sprawie oznaczonej sygn. akt IV C 340/10 wyroku, w którym w pkt 1 nakazał pozwanemu M. M. (1) usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych powódki K. J. poprzez złożenie w formie pisemnej oświadczenia następującej treści:

„Ja, niżej podpisany M. M. (1), oświadczam, iż w przyszłości nigdy więcej nie będę podejmował bezprawnych działań naruszających dobra osobiste K. J., a w szczególności prawa do nietykalności mieszkania, prawa do prywatności, wolności i swobody oraz jej dobrego imienia, zaś za bezprawne działania podejmowane przez mnie w okresie grudzień 2009 – styczeń 2010 a naruszające dobra osobiste K. J. – przepraszam. M. M. (1)” i przesłanie tegoż oświadczenia listem poleconym na adres zamieszkania powódki : (...)-(...) W., ul. (...), w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia;

w pkt 2 nakazał pozwanemu zaniechania dalszego naruszania dóbr osobistych powódki, w pkt 3 zasądził od pozwanego na rzecz Fundacji im. J. J. kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca

2010r. do dnia zapłaty; pkt 4 zasądził od pozwanego na rzecz powódki z tytułu odszkodowania kwotę 47.878,36 zł (czterdzieści siedem tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 36/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty; w pkt 5 w pozostałym zakresie powództwo oddalił, zaś w pkt 6 zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.453,95 zł (osiem tysięcy czterysta pięćdziesiąt trzy złote 95/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.960 zł (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego /**dowód**: wyrok k.21-21v./.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o zeznania świadków powołanych przez K. J., które Sąd uznał za spójne i wzajemnie uzupełniające się. Z kolei Sąd rozpoznający sprawę IVC 340/10 nie oparł wyroku na zeznaniach świadka H. M., bowiem osoba ta razem z pozwanym M. M. (1) dopuszczała się czynów wobec K. J. (będących przedmiotem postępowania karnego) tj. przyjeżdżali do domu powódki w godzinach wieczornych i próbowali wejść do środka, byli też dwukrotnie w jej miejscu pracy. Sąd dodał, iż powód inaczey oceniał swoje zachowanie, nie dopatrując się w nim naruszenia dóbr osobistych powódki /**dowód**: uzasadnienie wyroku k. 22-27v./.

Pismem z dnia 11 lutego 2014 roku pełnomocnik M. M. (1) – adwokat P. B. wniósł o sporządzenie i doręczenie wyroku z dnia 4 lutego 2014 roku z uzasadnieniem /**dowód**: wniosek k. 31/.

W dniu 18 marca 2014 roku odpis wyroku z uzasadnieniem został doręczony na adres Kancelarii Adwokackiej adw. P. B. /**dowód**: pismo k. 32, koperta k. 32v./.

Pełnomocnik pozwanego M. M. (1) wniósł w jego imieniu apelację od wyroku z dnia 4 lutego 2014 roku datowaną na dzień 1 kwietnia 2014 roku /**dowód**: apelacja k. 33-35v./.

Pismem z dnia 4 czerwca 2014 roku pełnomocnik P. B. na zarządzenie sędziego został wezwany do uiszczenia opłaty od apelacji w kwocie 4.494 zł. w odpowiedzi na wezwanie Sądu pełnomocnik M. M. (1) złożył wniosek o zwolnienie od kosztów. W dniu 23 lipca 2014 roku M. M. (1) za pośrednictwem P. B. został zobowiązany do uzupełnienia braku wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych poprzez złożenie wypełnionego i podpisanego osobiście oświadczenia majątkowego, w terminie tygodniowym od doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu wniosku /**dowody**: wezwanie k. 36-36v, wniosek k. 37-39, zobowiązanie k. 40/.

Zarządzeniem z dnia 24 listopada 2014 roku wezwano pełnomocnika pozwanego marka M. do uiszczenia opłaty od apelacji w kwocie 4.449 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji. Zarządzenie zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego w dniu 3 grudnia 2014 roku. We wskazanym terminie opłata nie została uiszczona. Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny odrzucił apelację pozwanego M. M. (1) z dnia 3 kwietnia 2014 roku (data prezentaty). Odpis postanowienia został doręczony P. B. w dniu 7 stycznia 2015 roku /**dowód**: postanowienie k. 41/.

W dniu 4 lutego 2015 roku pełnomocnik K. J. wystąpił do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 4 lutego 2014 roku /**dowód**: wniosek k. 80/.

Postanowieniem z dnia 09 lutego 2015 roku sąd Okręgowy IV Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności w zakresie pkt 3, 4 i 6 wyroku z dnia 4 lutego 2014 roku /**dowód**: postanowienie k. 29-29v/.

Wnioskiem z dnia 11 marca 2015 roku skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy S. G. wierzyciel Fundacja im. J. J. domagała się wszczęcia egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego w-pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie IV Wydział Cywilny z dnia 4 lutego 2014 roku przeciwko M. M. (1) /**dowód**: wniosek k. 28/.

Komornik sądowy wszczął egzekucję na podstawie w/w tytułu wykonawczego. M. M. (1) został zobowiązany do zapłaty: kwoty 30.000 zł tytułem należności głównej, kwoty 18.152,88 zł tytułem odsetek do dnia 18 marca 2015 roku, 600 zł kosztów zastępstwa w egzekucji, 72 zł tytułem kosztów klauzuli, 7233,73 tytułem opłaty egzekucyjnej, 30,69 zł tytułem wydatków gotówkowych.

Adwokat P. B. został wpisany na listę adwokatów (...) w W. w dniu 26 listopada 2009 roku i od tej daty czynnie wykonuje zawód adwokata. W roku 2015 był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem OC adwokatów, zgodnie z umową generalną zawartą z (...) (...) w W. oraz z (...) S.A. w W. / **dowód** : informacja ze strony internetowej (...) w W., certyfikat k. 14/ .

W dniu 18 maja 2015 roku M. M. (1) zgłosił pozwanemu Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. szkodę z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej adwokatów /**dowód**: pismo k. 15-19/.

W piśmie z dnia 14 sierpnia 2014 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oświadczyło, że nie znajduje podstaw do uznania odpowiedzialności adwokata P. B. za wniesione roszczenia, tym samym wskazał, że brak jest podstaw do wypłaty odszkodowania w ramach umowy ubezpieczenia /**dowód**: pismo k. 83-84v./.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezsporny oraz wskazanych wyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności i których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zakwestionowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania. Wobec niekwestionowania złożonych do akt kserokopii dokumentów brak było podstaw do żądania złożenia wyżej wymienionych dokumentów w oryginale.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód zażądał zasądzenia od pozwanych odszkodowania w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jaką adwokat P. B. był objęty w roku 2010, z powołaniem się na przepisy o nienależytym wykonaniu zlecenia wskazanym w treści art. 471 k.c..

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 grudnia 2003 roku w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności radców prawnych (Dz. U. z 2003, Nr 217, poz. 2134), ubezpieczeniem OC objęta jest odpowiedzialność cywilna radcy prawnego za szkody będące następstwem działania lub zaniechania ubezpieczonego, w okresie trwania polisy ubezpieczeniowej, podczas wykonywania czynności radcy prawnego, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze.

Adwokat i radca prawny odpowiadają za szkody wyrządzone swojemu mocodawcy poprzez własne zaniedbania i błędy, które prowadzących do przegrania sprawy, której wynik byłby dla tej strony korzystny, gdyby pełnomocnik dochował należytej staranności. W takim przypadku mocodawca może żądać odszkodowania, a do oceny Sądu należy określenie należytej staranności wymaganej od adwokata lub radcy prawnego przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru ich działalności (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 2004 roku, sygn. akt V CK 297/04).

Przenosząc stan faktyczny na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż powoda M. M. (1) z adwokatem P. B. łączyła umowa zlecenia (art. 734 k.c. i nast.), a więc P. B. zobowiązany był do starannego działania przy prowadzeniu sprawy swojego mocodawcy, przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru jego działalności zawodowej. Odpowiedzialność profesjonalnego pełnomocnika prawnego oceniać należy według art. 471 k.c. w oparciu o wynikające z niego zasady odpowiedzialności. Oznacza to, że w oparciu o przepis art. 355 § 2 k.c. czynności dokonywane przez profesjonalnego pełnomocnika należy oceniać biorąc pod uwagę wzorzec staranności ogólnie wymaganej w działalności pełnomocnika profesjonalnego. Adwokat (jak również radca prawny) odpowiada wobec swojego mocodawcy na zasadzie winy (w postaci nieumyślnej i umyślnej) za wszelkie szkody pozostające w związku przyczynowym z działaniem lub zaniechaniem w zakresie świadczenia pomocy prawnej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 marca 2012 roku (sygn. akt V CSK 104/11, LEX nr 1215159), wobec braku szczególnych regulacji odpowiedzialności odnoszących się do kwalifikowanych pełnomocników w zakresie ich odpowiedzialności odszkodowawczej za nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z łączącej go z mocodawcą umowy zlecenia obejmującej świadczenie pomocy prawnej polegającej na reprezentacji w postępowaniu sądowym, zastosowanie mają ogólne zasady odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie zobowiązań umownych przewidziane w art. 471

i nast. k.c., w tym także, w art. 472 w zw. z art. 355 § 2 k.c. wymagające od takiego pełnomocnika zachowania należytej staranności uwzględniającej zawodowy charakter prowadzonej działalności. Na marginesie należy poczynić uwagę, że nie można wykluczyć sytuacji, w której pełnomocnik procesowy dopuści się zaniedbania noszącego znamiona czynu niedozwolonego (art. 415 k.c., art. 430 k.c.), co na podstawie art. 443 k.c. może prowadzić do realnego zbiegu odpowiedzialności ex contractu i ex delicto. Podsumowując tę część rozważań należy stwierdzić, że zawinione jest zachowanie profesjonalnego pełnomocnika, któremu można przypisać niestaranność.

Z przepisu art. 471 k.c. wynika, iż dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Aby zatem można było mówić o odpowiedzialności P. B. za wystąpienie szkody, a co za tym idzie, uznania odpowiedzialności odszkodowawczej występującego jako gwaranta zakładu ubezpieczeń i zasądzenia odszkodowania, muszą być wykazane łącznie wszystkie przesłanki odpowiedzialności za niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, czyli działanie lub zaniechanie prowadzące do powstania szkody, jej wysokość oraz związek przyczynowy pomiędzy powstaniem szkody a zachowaniem dłużnika. Ciężar udowodnienia tych przesłanek spoczywa na osobie wywodzącej ze swoich twierdzeń skutki prawne w myśl art. 6 k.c., a więc w tym przypadku na powodzie żądającym naprawienia szkody.

Mając na uwadze wydane w toku postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Warszawie IV Wydziałem Cywilnym pod sygn. IV C 340/10 postanowienie odrzucające apelację, należy uznać, że adwokat P. B. nie wykonał w terminie zarządzenia Sądu i nie uiścił opłaty od apelacji, czym niewątpliwie naruszył obowiązek starannego działania i dopuścił się niedbalstwa.

Jak wskazano powyżej, sam fakt zawinionego działania adwokata nie może jednak stanowić podstawy do uznania odpowiedzialności odszkodowawczej jego zakładu ubezpieczeń. Kwestią istotną jest bowiem określenie, jakie skutki wywołało wspomniane zaniechanie pełnomocnika w sprawie. Zaniechanie należy do sfery faktów, natomiast ocena czy i jakie następstwa wywołało ono w stosunkach prawnych łączących strony, zależy od oceny sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 stycznia 2009 roku, sygn. akt I ACa 915/08). W związku z tym, zadaniem powoda zgodnie z treścią art. 6 k.c. było przedstawienie w niniejszym postępowaniu dowodów na to, że skuteczne wniesienie apelacji spowodowałoby zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie na jego korzyść. W ocenie Sądu, powód nie zdołał udowodnić tych okoliczności, gdyż przedstawił głównie własne twierdzenia, nie poparte jakimikolwiek dowodami. Subiektywne odczucie powoda o słuszności swojego stanowiska procesowego, a więc iż nie dopuścił się on naruszenia dóbr osobistych K. C., nie może stanowić podstawy zasądzenia dochodzonego przez powoda roszczenia. Powód w niniejszym postępowaniu (reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika) skupił się na wykazywaniu, że wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie jest niezasadny, i w istocie domagał się aby Sąd odszkodowawczy niejako w „trzeciej instancji” ocenił zasadność dochodzonego przez niego roszczenia w pierwotnej sprawie oznaczonej sygn. akt IV C 340/10. Z natury rzeczy oczekiwania powoda związane są więc z chęcią kontynuowania postępowania odnośnie roszczenia uwzględnionego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie IV C 340/10. Tymczasem dochodząc odszkodowania od ubezpieczyciela adwokata w związku z nieopłaceniem przez niego apelacji od wyroku Sądu I instancji, powód winien wykazać i przeprowadzić odpowiedni wywód prawny, że zgłoszone w apelacji z dnia 1 kwietnia 2010 roku zarzuty były na tyle słuszne i zasadne, że ewidentnie powinny być uwzględnione przez Sąd Apelacyjny.

Przy czym należy mieć na względzie, że samo wniesienie apelacji nie gwarantuje jej rozpoznania, ani tym bardziej rozstrzygnięcia na korzyść skarżącego. O jej przyjęciu decyduje Sąd Okręgowy w ramach tak zwanego „przedsądu” międzyinstancyjnego, a może to nastąpić jedynie wówczas, gdy spełnione są kryteria określone w przepisach normujących postępowanie apelacyjne. Przede wszystkim badaniu podlega dopuszczalność apelacji i usunięcie wszystkich braków formalnych i fiskalnych tego środka. Nie mniej jednak powód nie udowodnił, iż w przypadku gdyby apelacja została wniesiona przez jego pełnomocnika-pozwanego P. B. prawidłowo, to wygrałby

sprawę przed Sądem II instancji. Z uzasadnienia wyroku wydanego w sprawie IVC 340/10 bezsprzecznie wynika, iż powód dopuścił się naruszenia dóbr osobistych K. J. poprzez rażące i uporczywe zachowania wobec tej osoby. Sąd I instancji oparł swoje orzeczenie na materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Należy tutaj wskazać, iż apelacja sporządzona przez P. B. nie zawierała wniosku o przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym nowych wniosków dowodowych. A tym samym Sąd rozpoznający ponownie sprawę musiałby się oprzeć na materiale dowodowym zgromadzonym przed Sądem I-instancji, co nie doprowadziłoby do ustalenia odmiennego stanu faktycznego i prawnego.

Reasumując, należy stwierdzić, iż pomimo ustalenia w toku postępowania niewątpliwie zawinionego niewłaściwego wykonania zobowiązania przez adwokata P. B., a także po wzięciu pod uwagę materiału dowodowego wynikającego ze sprawy o sygn. akt IVC 340/10 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie, powództwo nie może zostać uwzględnione z uwagi na brak wykazania adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zaniechaniem pełnomocnika a powstałą w majątku powoda szkodą. Powód nie wykazał bowiem w toku niniejszego postępowania, że po skutecznym wniesieniu apelacji, nastąpiłaby korzystna z jego punktu widzenia zmiana wyroku przez Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Wobec nie wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej stwierdzić należało brak podstaw do uwzględnienia żądania. W związku z tym powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

W pkt II wyroku Sąd ustalił, że powód M. M. (1) ponosi koszty procesu w całości w oparciu o art. 98 k.p.c., pozostawiając szczegółowe wyliczenie tychże kosztów referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.).